

for er det, jeg mener, at naar man i det foreliggende Forslags § 2 bare vil gøre den Ændring ved de to Tal, der nævnes sidst i § 2 — ja endda kun ved det ene Tal —, at man i Stedet for 35 sætter 50, saa tror jeg, man vil være i Stand til alene derigennem at kunne paaligne lige saa retfærdigt, som før vi fik de ny Regler. Det vil altsaa sige, at hvis man faar Ret til at forhøje Indtægterne med indtil 50 pCt. og nedsætte dem med indtil 75 pCt., bliver Spillerummet saa stort, at man vil være i Stand til at paaligne, jeg kunde fristes til at sige, paa gammeldags Vis og med gammeldags Retfærdighed. Jeg kan derfor meget anbefale, hvis der overhovedet skal gøres noget i den Retning, at man ikke bryder sig om § 1, men holder sig til § 2 og ændrer den i den Retning, jeg her har nævnt.

Med Hensyn til § 3, skal jeg sige, at den vistnok ikke har farlig stor Interesse, fordi det vist er uhyre faa Kommuner, hvori den der omhandlede Ret er bleven benyttet, og som det rigtig blev bemærket af den højtærede Indenrigsminister, hvis man ikke skrider til at benytte den i rette Tid, saa kan man overhovedet ikke benytte den i Fremtiden. Hvad der for mig har væsentlig Betydning er § 2 og § 2 ændret, som jeg har nævnt. — Med Hensyn til § 4 nærer jeg for det første ikke store Forventninger om, at det i nogen nærmere Fremtid vil lykkes at faa den paagældende Paragraf i Loven om Ejendomsskyld ændret, og jeg tror heller ikke, det er paatrængende nødvendigt, thi det Fradrag, der sker allerede nu, er ikke ubetydeligt. Det, at Ejendomme, som har en Værdi af under 2,000 Kr., ere fri for Ejendomsskyld, er ikke saa lidt, naa, det vil man jo forhøje til 3,000 Kr. Altsaa en Ejendom, der er under 3,000 Kr., kommer slet ikke i Ejendomsskyld, lige som man overhovedet trækker 3,000 Kr. fra, indtil man naar 8,000 Kr. Men saa indfører man jo en ny Ting der, idet man tager Ejendomme mellem 8 og 10,000 Kr., for hvilke man skaber en ny Regel. Om det er nødvendigt, tør jeg i Virkeligheden ikke sige noget om, men jeg tror det overhovedet ikke. Jeg er under alle Omstændigheder af den Formening, at det ikke er noget, der er paatrængende at gøre.

Der er en Ting, jeg glemte at nævne, da jeg var ved den kommunale Beskatning, det var et Par Ord, jeg vilde sige om Ligningsmyndighedernes Arbejde. Jeg har jo haft Lejlighed til at iagttage, hvorledes

dette Arbejde foregaar, idet jeg faar Lejlighed til at se en hel Del Ligningslister i det Amt, hvor jeg er Medlem af Amdsraadet. I de to Aar, i hvilke man har paalignet efter de nye Regler, har jeg haft Lejlighed til at se paa et Hundrede Stykker af disse kommunale Ligninger, altsaa Ligninger omkring fra et helt Amt, og jeg maa indrømme, at naar man ser paa Ligningerne fra det første Aar og ser paa dem, der forelaa fra det sidste Aar, maa man indrømme, at der er en betydelig Forskel og en betydelig Fremgang til det bedre, idet man er kommen til at arbejde med det foreliggende Materiale med en ganske anderledes Forstaaelse, end man gjorde i Begyndelsen. Det er noget, der er ret naturligt, fordi det, der skete, i Virkeligheden var ikke saa lidt af en Revolution. Hvis det altsaa kan blive ved at gaa fremad, som det har begyndt, vil det efter min Erfaring vise sig, at Skattelovene i ethvert Tilfælde ikke ere saa slette, navnlig for de kommunale Ligningsreglers Vedkommende, som man fra mange Hold vil give det Udseende af. Hvis man — det er stadig det, jeg vender tilbage til — fik et noget større Spillerum med at lægge paa eller trække fra, tror jeg, at man saa omtrent vilde kunne komme ud over alle Vanskeligheder. Maa jeg endnu blot tilføje en Bemærkning om den kommunale Paaligning. Det, jeg her udtaler, er i øvrigt det gamle Standpunkt, som jeg hele Tiden har indtaget lige over for hele denne Sag. Allerede i Skattekommissionens Betænkning tog mine nærmeste Meningsfæller og jeg Afstand fra, at gaa endogsaa til de 35 pCt., man maatte forhøje Indtægten med, idet vi mente, at det var for lidt, og senere, under Skattelovens Behandling, og allersidst, da de kom fra Landstinget herved og altsaa skulde behandles for sidste Gang her, gjorde jeg ogsaa gældende, at de 25 pCt. man da var gaaet ned til, var for lidt, og de 35 pCt. var i Virkeligheden ogsaa for lidt. Jeg gentager det her, og de Erfaringer, jeg har gjort siden — og det er ikke helt uvæsentlige Erfaringer — have bestyrket mig i, at det var den bedste Udgang paa det hele og den solideste Maade, vi kunne rette Manglerne paa, netop det at gøre Spillerummet større for de kommunale Ligningsmyndigheder.

Med Hensyn til Ejendomsskylden vilde jeg til allersidst gøre en Bemærkning, hvorpaa jeg gerne vilde henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed. I den Periode af 5 Aar, for hvilken den